

hvad der er det retteste paa dette Omraade. Men hvad der vistnok undrer de fleste, er den Slutning, som Flertallet og Udvalget have draget af disse Præmisses, thi den gaar, forekommer det mig, i ganske anden Retning, idet man jo i alt væsentlig ikke alene gaar ind paa at støtte Regeringsforslaget, som allerede har væsentlig stærkede Fredningsbestemmelser af mange forskellige Arter, baade med Hensyn til Maalet for Undermaalsfiskei, med Hensyn til Fredning af Bænde og med Hensyn til Fredningstidene. Det er jo ikke ganske lidet, der i den Henseende gøres, og de, der overhovedet have bevaret Troen paa, at Fredningsbestemmelser over for vort Fiskei kunne have deres Værdi og Betydning, maa selvfølgelig være Udvalget taknemmelige, fordi det er gaaet ind paa saa mange særdeles kraftige Fredningsbestemmelser, som Lovforslaget indeholder. Det forekommer mig imidlertid, at man fra Udvalgets Side paa enkelte Punkter dog er gaaet for vidt, idet man endogaa er gaaet videre end Regeringsforslaget med Hensyn til Fredningsbestemmelser i visse Tilfælde, og i Tilfælde, hvor det forekommer mig, at Bestemmelsen kan komme til at ramme ubilligt. Jeg sigter herved til to Bestemmelser. Den ene er en Del af Vædringsforslaget under Nr. 29 b., og den anden er et Vædringsforslag, der skaar under Nr. 53. I Regeringsforslaget indeholdes den Bestemmelse, der svarer til den første af mig citerede Vædring, i § 15, sidste Stykke. Det drejer sig om at forbyde Vanddragning af Fiskevaad paa saadanne aabne Ryster, hvor Fiskeynglen opholder sig, og herom bestemmer Regeringsforslaget, at Vanddragningsministeren skal være bemyndiget til at fastsætte Regler for Massevidden i Vanddragningsvaad paa Andragende berom af Fiskerne. Hvad angaar dette sidste Udtryk: „Andragende berom af Fiskerne“, tror jeg, det vilde være heldigt, om det cæredede Udvalg til 3dje Behandling vilde definere os dette lidet nærmere. Jeg gaar ud fra, at det er paa Andragende fra de Fiskere, som opholde sig og bo paa den paagældende Ryst. Jeg gaar ud fra, at dette maa være Meningen, men saa anser jeg det ogsaa for nødvendigt, at der bliver sagt, at dette er Meningen, thi ellers vil der kunne indgives Andragende fra Fiskere hvor som helst i Vandet, som ønske, at et saadant Forbud mod Vanddragningsvaad skulde udstedes ved den eller den bestemte Ryst. Jeg henstiller dette til Udvalgets nærmere Overvejelse, idet jeg antager, at det maa være Meningen, at det er Fiskerne paa den paagældende Ryst, som ere berettigede til at indgive et saadant An-

dragende. Ogsaa her maatte der vel bestemmes, hvilke af disse Fiskere der have Medbestemmelsesret, hvorvidt det er Hovederhvervsfiskerne eller tillige Bieerhvervsfiskerne. Nogle Regler desangaaende synes jeg ikke kunne undværes, men Regeringsforslaget indskrænker sig til at sige, at Ministeren kan bestemme Regler for Massevidden i Vanddragningsvaadene. Det er der, Udvalget efter min Mening er gaaet et betydeligt Skridt og vistnok et betænkligt Skridt videre, idet det lader Afgangen aaben til efter Ansigning fra Fiskerne ikke alene at fastsætte Regler for Massevidden, men tillige Forbud mod Vanddragningsvaad, Hestevaad og Risgaard overhovedet. Det har vist megen Uro blandt Fiskerne, at de altsaa eventuelt kunde blive udsatte for saadanne Forbud mod overhovedet at bruge Vanddragningsvaad. Jeg ser heller ikke, at dette er fornødent fra Udvalgets Synspunkt. Hensigten har jo været at beskytte Fiskeynglen paa de paagældende Steder, og det vil utvivlsomt kunne naas i alt væsentligt ved, hvad Regeringens Forslag har. I disse Tilfælde kan Ministeren fastsætte Regler for Massevidden, at der altsaa kun maa bruges Vanddragningsvaad med store Masker. Det er altsaa det ene Punkt, som jeg gerne vilde bede Udvalget være opmærksom paa. Det andet var Vædringsforslaget under Nr. 53, der indeholder et lignende videre gaaende Skridt i Retning af Fredning. Det gælder her om de saakaldte laafede Bænde. Med Hensyn til disse hedder det i Vædringsforslaget: „I saadanne mindre Dele af de foran nævnte Bænde, dog ikke over en Ottendedel af disse, hvor Fiskeyngel særlig opholder sig, kan i Vedtægterne fastsættes Forbud mod ethvert Slags Fiskei.“ Hidindtil har der kun været Afgang til ved Vedtægter at forbyde de kraftigste Fiskemaader, altsaa Vaadfiskei, Brugen af Alestang og visse andre Redskaber, men derimod ikke til Forbud mod faststaaende Ruser. Nu gaar Udvalget det Skridt videre at aabne Afgang til at forbyde alt Fiskei i de saaledes laafede Bænde. Nu vil man maaske troste de paagældende deri interesserede med, at samtidig indskrænkes den Del af Fiskevandet, som dette vil komme til at gælde om, til en Ottendedel. Denne Trøst betyder imidlertid ikke noget for de Fiskere, der bo ved denne Ottendedel; at deres Naboer paa en anden Del af den paagældende Fiskevand saa Lov til at fiske, hjælper ikke dem, hvem det bliver forbudt. Dette synes dog at være indlysende, men der kommer en anden Banfælsighed frem derved, og det er den, at dersom man standser